

Mana ticības laiva (sacerēts 2012.gadā)

Evaņģēlijā, vēstulē Timotejam 1:18-20 A, mēs lasām:

“Šo piekodinājumu es lieku tev pie sirds, mans dēls Timotej, pēc agrākiem praviešu vārdiem par tevi, lai tu cīnītos ar tiem, labo cīņu, savā ticībā un labā sirdsapziņā, ko daži ir atmetuši, un tā viņu ticības laiva ir sadragāta, to starpā Himentējs un Aleksandrs”.

Šie Svēto Rakstu vārdi man nāca prātā, uzzinot, ka šā gada 13.janvārī, neilgi pēc izbraukšanas, itāļu pasažieru kuģis “Costa Concordia” tika sadragāts, un lielais kuģis gulēja uz sāniem ūdenī. Uz kuģa bija 4229 pasažieru un apkalpes locekļu, no kuriem 32 cilvēki gājuši bojā Vidusjūras ūdeņos. Ir grūti aptvert, kā modernos laikos šāda traģēdija varējusi notikt.

Vēlāk noskaidrots, ka kuģa kapteinis, Francesco Schettino ir bijis vainīgs. Viņš lielo kuģi stūrējis par daudz tuvu pie krastmalas. Presē citēti kapteiņa vārdi: “Es nezinu, kāpēc tas notika. Es cietu no saviem instinktiem”. Reportieri raksta, ka kuģa kapteinis ir bijis iedomīgs, nav turējies pie noteiktā ceļa plāna, un paļāvies uz savu gudrību un nevis uz kartēm, navigācijas instrumentiem un kuģa kompānijas instrukcijām un noteikumiem. Ar savu iedomību un neapdomāto rīcību kapteinis ir izdarījis milzīgus zaudējumus.

Apustulis Pāvils, rakstot Timotejam, salīdzina ticības dzīvi ar laivu. Viņš brīdina Timoteju uzmanīties, lai laiva netiktu sadragāta. Apustulis Pāvils min divus cilvēkus- Himentēju un Aleksandru, kas savu ticības laivu jau ir sadragājuši.

Mums ir svarīgi saprast, ka dzīvot dzīvi, kas Dievu godina, nav viegli. Un to arī nesola Evaņģēlijs. Varētu salīdzināt ticības dzīvi ar kara lauku. Mūsu ienaidnieks Sātans, kurš klīst pa pasauli, meklējot, kur un kā nostiprināt savu varu, visu laiku cenšas mūsu ticības laivu sadragāt. Kara laikā daudzos ūdeņos bija mīnas, un, ja kuģis uz mīnas uzpeldēja, tad kuģis uzsprāga. Mīnas nebija redzamas, jo tās bija paslēptas zem ūdens. Tāpēc mums jābūt ļoti uzmanīgiem, modernajā informācijas telpā, kas mūsu prātu ar manipulējošām taktikām maldinot, ieprogrammē mums aplamus, izkropļotus vai negatīvus priekšstatus par Dievu, sevi un pasauli. Masīvās, maldinošās informācijas lasot un sevī uzkrājot, mēs beidzot arī, pat pretēji savai personīgai sākotnējai pārlicībai, ļaujamies iespaidoties un līdz ar citiem nepiekrītam vairs tam, ko Dievs saka par sevi, mums un pasauli, kurā mēs dzīvojam-, un tādā veidā mēs grēkojam. Tā maldinātājs Sātans panāk savu varu pār mums.

Apustulis Pāvils mudina Timoteju cīnīties labo cīņu un nepamest savu ticību. Te ir dzīves atslēgaticība, kas paļaujas uz Dievu un nemēģina pati dzīvot savu, no Dieva atrautu dzīvi. Pāvils Vēstulē Galatiešiem (2:20) raksta:” **Līdz ar Kristu esmu krustā sists, bet nu nedzīvoju es, bet manī dzīvo Kristus;bet , cik es tagad dzīvoju miesā, es dzīvoju ticībā uz Dieva Dēlu, kas mani mīlējis un nodevies par mani”.**

Ticības dzīve ir:

- ♣ paļaušanās uz Dievu;
- ♣ sevis nodošana Viņam;
- ♣ nedzīvošana sev, bet Dievam;
- ♣ Nepaļaušanās uz savu gudrību vai spēku, bet dzīvot, paklausībā Dievam un Viņa vārdiem.

Ja kapteinis Schettino būtu turējies pie pareizā un izplānotā kursa, „Costa Concordia” nebūtu uzbraukusi uz akmeņiem un nogrimusi. Tik vienkārši!

Dievs mums katram ir devis ceļa plānu vai karti. Bībele, Dieva Vārds ir mūsu ceļa karte. Tur mums ir viss pateikts, kas mums vajadzīgs, lai mēs varētu dzīvi dzīvot, kas Dievu godina un kas nes daudz augļus Viņa valstībai. Ja mēs to ignorējam un domājam: „Es zinu labāk, man tas nav vajadzīgs”, tad agrāk vai vēlāk mūsu dzīves laiva tiks sadragāta, jo tā būs pazaudējusi „ceļa zīmes” dzīvei, ko mums dāvina Svētie Raksti. Un lielākā traģēdija ir tā, ka tad, kad tas notiek, cietēji parasti ir nevainīgi cilvēki. Grēks nekad nav izolēts, tā sekas skar daudzus citus- pieaugušos vai pat bērnus.

„Costa Concordia” kapteiņa neapdomība un iedomība sadragāja ne tikai milzīgo kuģi, bet arī tik daudz nevainīgas ģimenes. Visi cilvēki, kas gāja bojā Vidusjūras ūdeņos, bija nevainīgi, un viņu nāve bija konsekvence no viena cilvēka neapdomātas rīcības. Tik bieži tas tā notiek tāpēc, ka tas ir pilnīgi tā, kā Sātans darbojas. Jēzus par Sātanu teicis:” **Zaģlis nāk vienīgi, lai zaģtu, nokautu un nomaitātu, Es esmu nācis, lai jums būtu dzīvība un pārpilnība”.**

Latviešiem ir sakāmvārds:”Iedod velnam mazo pirkstiņu, un viņš paņems visu tavu roku”.Šajos vārdos ir dziļa patiesība: kas iesākas kā maza lieta, bieži vien pabeidzas kā liela lieta. Varbūt mēs nekad neuzzināsim īsto iemeslu, kādēļ kapteinis Schettino vadīja kuģi tik tuvu pie zemes, bet kas viņam tanī momentā noteikti neizlikās tik liela lieta,- izvērtās par lielu traģēdiju, par kuru dzirdēja visa pasaule.

Vecajā Derībā lasām par ķēniņu Dāvidu, kurš kādā pēcpusdienā, staigājot pa balkonu savā pilī, ieraudzīja skaistu sievieti blakus mājā. Dāvids viņu iekāroja. Sievietes skaistums apēnoja visu viņa domāšanu; un tas, kas Dāvidam tajā momentā neizlikās liela lieta, izvērtās par lielu traģēdiju. Apmierinādams savas iekāres,viņš velnam iedeva mazo pirkstiņu. Tālāk lasām, ka tas, kas iesākās ar Dāvida iekāri, noveda uz laulības pārkāpšanu un slepkavību. No tā brīža Dāvidam nekad vairs nebija miera savā dzīvē, jo nav tāda lieta, kā mazs grēks.

Tāpat, kā kara laikā ūdeņos ir daudz un dažādas mīnas, kuras nevar redzēt ,tā arī mūsu dzīves ceļā ir tādas pat „zemūdens mīnas”. Mūsu dzīves laivu ir iespējams izvadīt bez sadragāšanas, bet tas nav mūsu pašu spēkā. Vadību jānodod absolūti un pilnīgi Dievam.

Kad Jēzus atgriezās pie Tēva debesīs, Viņš savā vietā atsūtīja mums Svēto Garu un apsolīja, ka Viņš vadīs mācekļus visā patiesībā. Svētais Gars ir ne tikai Dieva Vārda autors, bet Viņš ir arī mūsu „navigators”, ja mēs uz Viņu paļaujamies. Viņš ir ne tik vien uzzīmējis ceļa karti, bet Viņš ir arī mūsu vadītājs, ja uz Viņu paļaujamies.

Svarīgākais vārds ir „paļauties”. Ticībā paļauties uz Viņu. Ticība, dziesmas vārdiem saka:”Pie rokas ņem un vadi, Kungs, mani Pats, Līdz beigsies mūža gadi un gaišs būs skats. Ne soļa es bez Tevis iet negribu. Ņem mani līdz pie sevis, kur iesi Tu”.

Ne soļa es bez Tevis iet negribu! Viens solis nepareizā virzienā, un tu esi uzkāpis uz mīnas, un posts ir liels! Svarīgi ir saprast, ka visu grēku pamatā ir iedomība. Cilvēki domā: „Es zinu labāk, un man nevajag Dieva padomus.” Vai es gribu? Vai man vajag?

Tāpēc apustulis Pāvils uzsvēra:” **Līdz ar Kristu esmu krustā sists, bet nu nedzīvoju es, bet mani dzīvo Kristus; bet cik es tagad dzīvoju miesā, es dzīvoju ticībā uz Dieva Dēlu, kas mani mīlējis un nodevies par mani”.**

Mārtiņš Lutērs uzsvēra, ka katru dienu mums vajag atgriezties savās kristībās, kur mūsu vecais „es” tika noslīcināts un kur tikām „apgērbti ar Kristu”. Katru dienu mums vajag studēt „ceļa karti”- Dieva Vārdu un lūgt, kā Dāvids lūdza:”Māci man Tavus likumus!”

„Māci man visu pareizi saprast un atzīt, jo es ticu Taviem baušļiem. Es maldījos, pirms kļuvi pārbaudīts un pazemots, bet tagad es turu Tavu vārdu. Tu esi mīlīgs un dari labu; māci man Tavus likumus.” (Ps. 119:66-68)

Ja no sirds lūgsim un paļausimies, un ticēsim, - tad Dievs atbildēs pozitīvi katru reizi. Viņš vadīs mūs tā, lai izvairāmies no mīnām vai akmeņiem, kas var sadragāt mūsu dzīves laivu. Mums nevajag pieņemt nevienu lēmumu, ko neesam ar Dievu pārrunājuši. Caur lūgšanu un Dieva Vārda lasīšanu mums vajag būt nepārtrauktā kontaktā ar Dievu-dienā no dienas, un ticībā paļauties uz Viņu. Ticība apliecina, ka Dievs zina labāk, un pilnīgā ticībā paļāvība Dievam un drošība pieaug. Kad uz Dievu paļaujamies un vadāmies pēc Viņa prāta, Viņa Vārda un pēc Vīna Gara, tad esam drošībā pat visbīstamākajos ūdeņos.

Tāpēc cīnīsimies labo cīņu un ar Dieva svētību nesīsim augļus Dieva valstībai!

Prāvests Colvin S. MacPherson